

1. Dankdag in stilte

Dankdagpreek, gericht aan de kinderen, over Psalm 65:2

Zingen: Psalm 100:1 en 2
Schriftlezing: Psalm 65
Zingen: Psalm 65:1, 2 en 6
Zingen: Psalm 98:3
Zingen: Psalm 68:10

De tekstwoorden voor deze dankdag, gemeente, vindt u in Psalm 65 vers 2, het eerste gedeelte. Daar lezen we in de Bijbel: 'De lofzang is in stilheid tot U, o God, in Sion.'

Met Gods hulp willen we stilstaan bij: 'Dankdag in stilte'.
Drie gedachten:

1. Vanwege de Gever;
2. Vanwege de gave;
3. Vanwege vergeving.

Dankdag in stilte: 'De lofzang is in stilheid, in stilte, tot U'.
Waarom die dankdag?

Vanwege de Gever: 'tot U, o God'.

Vanwege de gave: daar hebben we van gezongen, uit Psalm 65 het zesde vers, dat het iedere keer dag wordt, en dat er koren groeit op het land, zoals dat ook in deze psalm staat.

En vanwege vergeving, als er in deze psalm staat: 'Onge-rechtige dingen hadden de overhand over mij, maar onze overtreddingen, die verzoent Gij.'

Het heeft allemaal invloed op de lofzang die we in stilheid zingen. Let maar op, dan zul je horen wat het verschil uitmaakt.

1. Dankdag in stilte vanwege de Geveer

Stil zijn! Niets zeggen! Vind jij dat moeilijk? Om stil te zijn? Ja, stil zijn is eigenlijk heel moeilijk. Wij vinden het niet fijn om een hele tijd onze mond te moeten houden. Jij doet het misschien thuis ook weleens, met je broertje, je zusje: We gaan proberen wie het langste niks zegt! Dat is even moeilijk! Het langste niks zeggen, je denkt: Ik win het! Maar het wordt steeds moeilijker om niks te zeggen. En uiteindelijk zeg je: 'Nou, ik stop ermee', want je wilt gewoon wat gaan zeggen. Stil zijn is vreselijk moeilijk!

Stil is het altijd in de kerk. In de kerk, Gods huis. Terwijl buiten in de stad rondom de kerk alles in beweging is. Alles raast, alles gaat voort. En wij? Ja, wij zijn allemaal wel stil in de kerk. We zitten stil, en dat is ook al zo moeilijk, om stil te zitten in de kerk. Maar vanbinnen? Is het vanbinnen bij jou ook stil? Dan bedoel ik: Wat gaat er in je hoofd om? Waar denk je allemaal aan in de kerk? Ja, dan is het buiten heel druk, maar wat kan het in je hoofd ook druk zijn. Je denkt aan van alles en nog wat. Je kunt niet luisteren. Je hoofd zit zo vol! En toch, probeer nu eens even te luisteren.

Stil zijn. Dat vind je op nog meer plaatsen dat het stil is. Noem jij eens wat op. Wanneer is het nu stil bij jullie in huis? 's Nachts hè? Als je wakker wordt, dan hoor je niets. Alleen dat kleine lampje brandt, en daardoor kun je zien dat je in je bed ligt en je kunt je kamer zien, alles is net als overdag, maar wat is het stil 's nachts in huis! Hoor je wat? Als je wat hoort, dan schrik je. 's Nachts is het stil. Waar is het nog meer stil? Weet je nog, toen je bij je opa, oma op bezoek ging? Toen ze zo ziek waren? Toen je die kamer binnenkwam waar opa's bed stond? Wat was het stil, al die mensen rond het bed van opa waren zo stil. Ja, stil is het in een kamer waar iemand heel erg ziek is. En als er iemand overleden is, dan is het ook heel erg stil.

Het kan ook nog op een heel andere manier stil zijn. Weet je nog toen je jarig was, toen je dat pak kreeg? Dat grote pak waar je cadeau in zat dat je kreeg van je vader en moeder? Je rukte het papier eraf en toen zag je wat het was. Is dat voor mij? Dat had je niet gedacht dat je dat zou krijgen! Daar ben je gewoon even stil van. Stil van verwondering noemen we dat. Voordat je het verder uitpakt, vlieg je naar je vader en moeder toe. Je zegt niks en je vliegt ze om de hals. Omdat je zo verbaasd, zo verwonderd bent dat je dat cadeau krijgt.

In Psalm 65, in de tekst die we overdenken, lezen we over stilheid. Dan is het ook stil in het leven van de dichter. Stil van verwondering is de dichter. Een verwondering die veel groter is dan wanneer je het grootste cadeau zou krijgen. Een verwondering die David, de dichter van de psalm, doet zwijgen, omdat hij op de Heere mag zien. En vanbinnen? Alle andere gedachten stoppen. Er is een rust, een vrede in zijn hart. Stil is David, omdat hij Gods hand mag zien in zijn leven. Dan houdt David maar één ding over: de Heere alleen.

Heb jij dat weleens gehad? Ja, jij bent heel stil als de juf een spannend verhaal vertelt op school. De ene meester of juf kan dat beter dan de andere, dat weet ik ook wel. Maar een van de jufs of meesters op school kan vast heel mooi vertellen. Misschien kunnen ze het allemaal wel heel mooi. Maar dan zijn alle kinderen bij elkaar, en als die juf, die meester gaat vertellen, dan is het zo stil. Die kan zo spannend vertellen, prachtig. Dat kun je thuis helemaal navertellen. Maar ben je ook weleens stil geweest onder het verhaal omdat het over de Héére ging? De Heere, Die naar kinderen wil omzien? Die voor kinderen wil zorgen? Voor jou wil zorgen?

David is stil en hij zingt in stilte zijn lofzang. Dat stil zijn krijgt heel veel nadruk. Er staat letterlijk: 'Tot U, stil, een lofzang, o God.' Dus David zingt zijn lofzang in stilte voor

de Heere. En David noemt de Heere in deze psalm, in deze tekst: 'God'. Maakt dat uit, of je over 'Heere' spreekt of over 'God'? Nee, het mag alle twee. Maar David doet dat hier met een bedoeling dat hij over 'God' spreekt. Hij spreekt niet over 'Heere', maar hij spreekt over 'God'. Hij spreekt over God, over Wie je op de eerste bladzijde van de Bijbel leest. Wat staat er op de eerste bladzijde van de Bijbel? Ja, dat God de Schepper is van de hemel en de aarde. Daar wordt steeds die Naam van God genoemd. Als David de Naam van God noemt, dan zegt hij: Ik spreek over die Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft. Die God, Die alle goden te boven gaat. Die God, Die machtiger is dan alle mensen. Die God, Die nadat de mens gevallen is, nog met die mens te maken wil hebben, nog met die mens van doen wil hebben. Tot die God spreekt David. En van die God zingt hij.

De omstandigheden waarin David zich bevindt als hij deze lofzang zingt, zijn niet precies bekend. Er zijn verklaarders die denken dat er een aantal jaar hongersnood is geweest in de periode dat David regeerde. Dat er zonden van het volk waren die maakten dat het volk gestraft werd met hongersnood, dat er niets groeide op het land. En als er geen koren groeit op het land, dan ligt er bij de bakker geen brood en dan krijg je hongersnood, omdat er niets in je buik komt. Dat gaat op den duur heel erg zwaar doen. Zo was het geweest in de tijd ervoor: drie jaar hongersnood. Als David dan de zonde ziet, dan mag hij des te meer in verwondering naar God opzien, dat Hij met zondige mensen te maken wil hebben.

Hoe is het in jouw leven? Jij doet nooit iets verkeerd, hè? 'Maar', zeg je, 'natuurlijk wel, iedereen doet toch weleens wat verkeerd?' Die verkeerde dingen zijn zonden, daar zijn je vader en moeder verdrietig over. Maar ook de Heere doe je daar verdriet mee. God, de Schepper. God, Die alles onderhoudt, doe je daar verdriet mee. Dat is erg. Dat God dan

toch nog naar die mensen, zondige ouders, zondige ouderen, zondige kinderen wil omzien. Dat merkt David op. Dat er voor een zondaar nog een plaats is bij God. In de kerk! In de tijd van David was dat de tabernakel. Dat er een kerk is, een tabernakel is, waar God spreekt! Dat de Heere in Sion, in Jeruzalem, in de tabernakel woont en van boven de ark, van boven het verzoendeksel wil spreken! Dat Hij daar spreekt vanwege het bloed der verzoening. Vanwege het Lam Dat komen zal. Daarom heeft de Heere Sion, Jeruzalem, uitgekoken, heeft Hij daar een tempel laten bouwen, stond de ark er in Davids tijd. Hij woonde in het midden van het volk. Maar als er dan hongersnood komt, is God er dan eigenlijk nog wel? Zal God ooit nog terugkomen? David mag zien: God is teruggekomen. God werkt, God is gebleven.

Maar God is heilig en daar sprak de tabernakel ook van. En ik ben onheilig. Een zondaar. Dat maakte David ook stil voor God. Dat heb jij toch ook weleens? Als je iets gedaan hebt wat niet mag, en je moet bij je moeder komen, dan kun je een grote mond geven en je broer, je zus de schuld geven. Maar als je voelt: Ik kom er niet onderuit, en je staat bij je moeder, dan wordt het stil. Wat zal moeder zeggen? Zo kan het stil worden in de kerk. Als je ziet: Ik heb verkeerde dingen tegen Góð gedaan. Wat zal God met mij moeten doen? Vreselijk, ik heb straf verdiend bij God. Eeuwige straf. En wat een wonder dat God tegen zulke zondaren spreekt van een weg, van een middel tot vergeving van zonden, in het werk van de Heere Jezus Christus. Dan wordt het nog weer anders stil.

David, een plaats, nog steeds een plaats bij God. Als David bij die plaats komt waar God woont, in de tabernakel, en hij mag daar een plaats krijgen, en God straft hem niet, dan zingt hij in het derde vers: 'Tot U zal alle vlees komen.' Als er voor mij een plaats bij God is, dan kunnen er uit de Joden mensen komen, dan kunnen er uit de heidenen mensen komen,

er kunnen overal op de aarde vandaan mensen komen, door alle tijden heen, en een plaats krijgen bij God.

Dat wist David ook. Want wie was de overgrootmoeder van David? Weet jij dat? ‘Nee’, zeg je, ‘dat heb ik nooit uitgezocht.’ Zal ik de naam noemen van de overgrootmoeder van David? Ruth heette die. Weet je het nu weer? Ruth, dat was de overgrootmoeder van David. Was Ruth van het Joodse volk? Nee! Ruth kwam vanuit de heidenen. Zij was een Moabitische. En die mochten niet bij de Heere in Zijn huis komen. Dat was alleen voor de Joden! De Moabieten hadden zo erg gezondigd tegen de Heere, tegen het volk van Israël in de woestijn, dat ze tot het tiende geslacht niet bij de Heere mochten komen. Dus Ruth heeft geen plaats bij de Heere. Vraag het eens aan David: ‘Hoe zat dat nu met je overgrootmoeder?’ Dan zal David zeggen: ‘Ja, ook Ruth! Ruth, die mocht bij God wonen. Die kreeg een plaats bij God!’ Zo groot is Gods genade, voor Jood en heiden. Hoor je dat? Om stil van te worden! Wat die God doet! Wie die God is!

Dat over de Gever. Nu, dat kun je wel onthouden, hè: de Gever is God! Gaan we naar de tweede gedachte.

2. Dankdag in stilte vanwege de gave

Daar, in de tempel, in het heiligdom te Sion, in de kerk hier, vandaag, kan God een licht laten vallen over alle dingen die Hij geeft. Als we psalmen zingen, als het orgel speelt, als we naar de preek luisteren. Ruth kwam met Naomi mee naar Bethlehem. Naomi was een weduwe en ze was arm, ze had niets. Ruth was ook een weduwe, had ook niets. Hoe moesten ze nu aan brood komen? Ruth moest naar een akker gaan en kijken of daar wat koren op de grond bleef liggen. Toen kwam ze op een akker en die boer van die akker, Boaz, die zorgde zo goed voor Ruth! En er viel zo veel koren op de grond! Toen zag Ruth: Wat is Boaz goed ...? Nee, toen zag Ruth: Wat is

Gód goed voor mij! Ze had van Naomi over die God had gehoord, Die ook voor de weduwen en de wezen wil en kan zorgen. Dat zag ze nu.

In deze tekst, wat een verwondering over die God van Israëel, wat een stille verwondering in het leven van David. Wat zou het ons een stille verwondering moeten geven op deze dankdag voor gewas en arbeid, als we alles zien wat we ontvangen hebben. Onverdiënd ontvangen hebben. Wat zouden we God de lofzang toe moeten brengen. Dat is een psalm vol lof, vol eer over wat God doet, over wat God gedaan heeft. Welke versjes zingen we vooral op de aarde? Zingen mensen altijd over de Heere en over hoe goed de Heere is? Nee! Er is een koning, daar lezen we van in het Oude Testament, Nebukadnezar heet hij. Die loopt op het dak van zijn paleis en die kijkt over Babel uit en die zegt: 'Is dit niet het grote Babel dat ik gebouwd heb?' Die zingt de lofzang op zichzelf!

Dat doe ik als dominee ook wel. Dan zeg ik: 'Ik heb zo veel gepreekt, en ik heb zo veel bezoeken gebracht, en mijn gemeente, mijn kerkenraad, mijn kerk ...!' Dan gaat het allemaal over 'ik' en 'mijn'. Heb jij dat ook? Ja, vast wel, hè? 'En nu wil ik wat vertellen! Jullie moeten je mond houden, ik ga nu wat vertellen.' Dan zeg je: 'Ik, ik, ik.' De lofzang op jezelf, op je eigen ik. Dat hoor je je vader en moeder vast ook weleens doen. Want dat doen alle mensen buiten het paradijs. Door de zonde doen we niets anders dan de lofzang op ons eigen ik zingen. Maar de Heere maakt dat anders in Davids leven. Hij kan en wil dat anders maken in ons leven. Van geslacht tot geslacht, wereldwijd. Wee ons, als we God niet alle lof en eer toebrengen, want dat vertoornt God. Hij zegt: 'Mij komt toe alle eer en lof, want Ik schenk álles op de aarde.' Daarom zouden we tot eer en lof van God moeten leven hier op aarde.

Als David na die droogte zijn ogen opheft, er valt weer regen op zijn tijd en hij ziet de zon opgaan. De uitgang van de morgen die juicht, hebben we gezongen, en we hebben ook gezongen van de uitgang van de avond dat die juicht. Dan ziet David, als de zon opgaat, dat God dat doet. En als de zon ondergaat, zegt hij: 'Dat doet de Heere weer. Wat zou ik Hem moeten eren. Vanmorgen leefde ik nog en vanavond leef ik nog, en als 's avonds de zon ondergaat en 's morgens gaat hij weer op, dan heeft de Heere me vannacht gespaard.'

Heb jij een keer je knieën gebogen van 't jaar? 's Avonds, voordat je ging slapen? Dat je anders bad dan anders, dat je anders dankte dan anders? Omdat op weg naar school, die auto hè, hard remmen, toeteren, het ging net goed. Die meneer was heel boos op jou. 'Kijk dan toch uit!' Maar er was niets gebeurd. Wat een wonder dat je niet in het ziekenhuis ligt, dat je niet bent omgekomen, zoals andere kinderen. Dat het morgen is geworden en dat het ook weer avond werd. 'Heere, wat hebt U me bewaard en gespaard.' Misschien was je moeder er wel bij. En toen je moeder 's avonds met jullie ging eten en bidden, zei ze: 'Heere, we mogen U danken dat we zo gespaard zijn op weg naar school, want we hadden bijna een ongeluk.' Toen je je ogen opendeed, zag je tranen in de ogen van je moeder. Van verwondering, dat je gespaard bent op de weg, dat dat ongeluk niet gebeurde. Zo zingt David in stilte zijn lofzang tot God. Hij ziet dat de zon op- en ondergaat over boze en goede mensen. Onbegrijpelijk dat God dat doet.

Als hij dan in het voorjaar over het land kijkt, dan ziet David het weer groen worden. De halmen komen uit de grond, en de aren vullen zich met korrels. Zo'n korenaar, heb je die weleens bekeken, heb je die weleens uit de grond getrokken? Toen je op vakantie was misschien. Heb je erbij stilgestaan

wat dat betekent dat die aar eraan zit, dat die halm gegroeid is? Dat betekent dat de akker geploegd is. Dat de boer dat kon doen, dat hij kracht kreeg om het te doen. Dat de boer de akker gezaaid heeft, dat er zaad was om te zaaien, dat heeft God gegeven. Toen lag die akker daar helemaal zwart. Je zag helemaal niets. Dan moet de regen komen en de zon moet schijnen. Wie doet dat eigenlijk, regen geven op z'n tijd, de zon op z'n tijd? Dat doet de Heere! De Heere zorgt voor de droogte en de regen op zijn tijd. Dat zegt die halm die jij uit de grond getrokken hebt!

Dan nog iets: Moet je eens naar de wortels van die halm kijken. Nou, je weet wel hoe wortels eruitzien, hè, een beetje bruin, een beetje wit, en dan zit er ergens een klein vliesje aan. Dat is van die korrel overgebleven, van dat zaad dat de boer gezaaid heeft. Het is gestorven in de grond, en toch zijn er wortels uit gekomen en die halm is eruit gekomen. Als je dan die aar pakt en je wrijft hem, je ziet de korrels, je telt ze, veertig, vijftig, zestig, zeventig, tachtig korrels! Eén korrel in de grond en een halm en een aar met wel zestig, zeventig, ja, wel honderd korrels. Wie kan nu van één zaadkorrel honderd korrels maken? Ga maar naar de universiteit en ga het maar vragen aan de knapste professor. Zeg: 'Hier heb ik één korrel, u bent zo knap, nu moet u er honderd van maken.' Hij zal zeggen: 'Dat kan ik helemaal niet!' Wie moet het dan doen? Dat doet de Heere! De Heere alleen!

De Heere kroont de jaargetijden, zingt de psalmdichter, en Hij zet als het ware Zijn voetstappen op het land, en het druipt van vet, van overvloed. Van ongekende overvloed. Zoals David die ziet. Zoals Ruth die ontvangt, op de akker van Boaz. Zoals wij die ontvangen, iedere dag weer. Wat zouden we een lofzang moeten zingen op deze dankdag. Wat zouden we elke dag een lofzang moeten zingen. Ja, wat zou ons hele leven tot eer en lof van de Heere moeten zijn.

Hoe is het in ons leven? Iedere dag dankdag? Wat zijn we vaak weinig dankbaar tegen de Heere en voor Zijn goede gaven. U zegt: 'Ja, als de hongersnood voorbij is, als alles weer groeit, dan gaat het wel om dankdag te houden. Als er eten genoeg is, dan kan ik ook wel zingen, maar mijn omstandigheden zijn zo moeilijk. Het gaat helemaal niet goed op m'n werk, met m'n bedrijf gaat het niet goed, we kunnen amper brood kopen en als m'n kinderen iets vragen moet ik zeggen: "Daar hebben we geen geld voor, wij kunnen dat echt niet kopen." Als er ziekte was en je kon je werk niet doen door je ziekte, of een geliefde is overleden ... nee, dankdag, dat gaat echt niet. Voor mij niet.

Is dat echt zo? Dat als alles tegenzit, je alleen bent en alleen blijft, dat je dan geen dankdag kunt houden?

Hoe heette die vrouw die met Ruth meekwam, terug uit Moab? Naomi, hè, en die kwam in Bethlehem. Nee, ze kon geen dankdag houden. Ja, de akkers stonden wel vol rond Bethlehem, dat staat in hoofdstuk 1. God had Zijn volk wel bezocht, hun gevende brood, maar dat zag ze helemaal niet. Ze zegt: 'Noem me maar Mara, zing als je mij ziet maar een klaagzang. Mara, Mara, de Almachtige heeft mij bitterheid aangedaan. Dat is mijn leven. Nooit meer biddag, nooit meer dankdag. Bitterheid, zo wil ik genoemd worden.' Maar toen Ruth terugkwam met dat koren van de akker van Boaz, toen veranderde het in het leven van Naomi. Nee, toen had ze haar man niet terug, en haar twee kinderen niet terug. Maar toen zag ze in die bitterheid, in die moeite: De Heere is toch goed voor mij.

We gaan samen zingen. Dat doen we uit Psalm 98:3, daarin gaat het over de lofzang op Gods gaven: 'Doe bij uw harp de psalmen horen; uw juichstem geef' de HEERE dank.'

3. Dankdag in stilte vanwege vergeving

Kunnen de kinderen bij jou in de klas allemaal even mooi zingen? ‘Nee’, zeg je, ‘er is een jongen die kan helemaal geen wijs houden. Als die “Opent uwe mond” gaat zingen, dan lijkt het wel of hij “HEER’, ai, maak mij Uwe wegen” gaat zingen. En er zijn kinderen die zingen zo vals. Als de juf op de blokfluit meespeelt, dan hoor je hoe vals die kinderen zingen. Dan zegt de juf soms – want die zingen soms ook nog heel hard: “Zing jij maar wat zachter.” Want ja, anders klinkt het helemaal niet. Nee, dat is helemaal niet mooi.’ Dus er zit verschil in hoe de een zingt en hoe de ander zingt. Als je David nu hoort zingen in Psalm 65, ‘de lofzang is in stilte tot U’, zo zuiver, zo mooi. Ja, maar David dichtte psalmen, David speelde op de harp, David was muzikaal, dus David zal wel veel mooier hebben kunnen zingen dan wij.

En toch, er is iets anders waarom zijn lofzang zo veel mooier klinkt dan het zingen van de beste zanger. Wat is dan het verschil? David zingt met zijn hart! Met zijn nieuwe hart, dat hij van de Heere gekregen heeft! Heb je zó weleens iemand horen zingen? Ja, het klonk misschien wel vals, het was niet op de wijs, maar als je die jongen zag, dat meisje zag, die man of die vrouw, dan zag je: Die zingt het nou met heel z’n hart. Die zingt niet alleen de woorden, maar wat hij zingt, is werkelijkheid voor hem. Zo was het voor David.

Hoe heeft David dat nu geleerd? Hoe kwam dat nu, dat hij zo mooi, zo vol, zo met heel z’n hart kon zingen? Dat heeft hij niet van z’n vader en moeder geleerd. Zo heeft hij ook vaak níet gezongen. Maar in Psalm 65 wel. Hoe komt dat nu? ‘Ongerechtigte dingen hadden de overhand over mij.’ ‘Heere, ik heb zo veel gezongen met onreine lippen. Met m’n hart er niet bij. Die drie jaar honger, dat was ook mijn schuld. Ik heb niet geregeerd zoals dat moest.’ ‘Ongerechtigte dingen hadden de overhand over mij.’ ‘Het is mijn schuld dat het

zo slecht ging in het land, en dat er geen koren was op de akkers.’

‘Ja’, zeg je, ‘dat is echt iets voor grote mensen, voor m’n vader en moeder, die hoor ik daar weleens over. Maar daar heb je als kind toch niets aan?’ Jawel, ook voor jou zeg ik dat! Dat de Heere je laat zien, vandaag, dat je een boos en zondig hart hebt. Dat dat erger is dan de ergste ziekte in je leven. Dat je het steeds weer verkeerd doet. Wat ben je eigenlijk voor jongen of meisje, ten opzichte van de Heere? Ongerechtigde dingen hebben de overhand over jou en over mij. En we hebben er geen last van. We leven rustig verder. We hebben genoeg aan de aardse zegeningen. De Heere zegt nu vandaag tegen jou en mij: ‘Zie nu wat voor mens dat je bent! Vol van boze dingen, boze gedachten, en die hebben de overhand over jou.’

Toen David dat zag, opnieuw zag, ja, toen moest hij van die kwaal afgeholpen worden. Dat was het belangrijkste, daar moest wat aan gebeuren. Vóór alle dingen. En dan het wonder: ‘Een stroom van ongerechtigheden had de overhand over mij, maar ons weerspannig overtreden verzoent en zuivert Gij.’ Wat is dat, verzoenen en zuiveren? Ik zal een voorbeeld geven. In dat woord ‘verzoenen’ zit het woord ‘zoen’. En wat een zoen is, dat weet je. Je moeder krijgt een zoen, je vader, voordat je naar bed gaat. En als je je moeder op een ogenblik heel lief vindt, dan geef je haar een zoen. Maar als je iets verkeerd gedaan hebt, nee, dan ga je je moeder geen kus geven. Dan ligt er wat tussen. Dat verkeerde dat je gedaan hebt. Dat moet eerst uitgepraat worden. Dan krijg je straf of iets anders en dan is het weg. En dan? Dan vlieg je je moeder weer om de hals en dan geef je je moeder weer een zoen. Dan is het weer goed tussen jou en je moeder.

‘Ongerechtigde dingen hadden de overhand over mij.’ Er is een kloof tussen de Heere en mij. Het is niet goed tussen de Heere en mij. En wie zal het goedmaken? Ik moet gezuiverd,

ik moet gewassen worden. Nee, niet met water, maar met het bloed van de Heere Jezus Christus. Dat heb ik nodig. Zodat mijn hart niet meer vuil is van de zonde, maar de zonde weggenomen wordt. Dat kan nu alleen door het werk van de Heere Jezus Christus. De schuld, de zonden, moeten gewassen in het bloed van Christus. Dan, dán is er weer een toegang, een toevlucht bij God. Dan is het goed. Dan is er verzoening.

Je hebt het misschien weleens in een preek gehoord: om Christus te mogen omhelzen. Je zegt: 'Hoe kan dat nu, Hij is toch niet meer op aarde?' Maar dan bedoelen mensen: De Heere Jezus heeft mijn zonden, mijn overtredingen, mijn verkeerde dingen weggedragen. Daarom is Hij mijn liefde waardig. Toen, onder de preek, toen mocht ik Hem zien, en zo nabij. Zijn armen om mij heen, in het Woord, door het Woord, en mijn armen om Hem. Dan is het goed, tussen Hem, de Heere Jezus, en mij, en daardoor ook tussen God en mij.

Je zegt: 'Kan dat dan, door de Bijbel?' Ja, dat kan door de Bijbel. Dat kan door woorden die op grote afstand gesproken worden. Als je vader naar het buitenland is gegaan, en hij komt drie weken niet thuis. En je moeder vindt het best wel moeilijk om alles thuis alleen te doen. En de telefoon gaat. Het is je vader. Ze hoort de stem van je vader en je ziet haar gezicht helemaal veranderen. Het is alsof haar man dichtbij is, alsof ze in zijn armen is. Hoor je? En dat via de telefoon. Zo veel te meer, zo veel sterker, als de Heere met Zijn Woord spreekt in je hart en leven. Zoals in Davids leven. 'Ongerechtigedingen hadden de overhand over mij, maar onze overtredingen, die verzoent Gij.' Wat een wonder. Daarom zingt David zo anders dan dat wij zingen vanuit onszelf.

Dan zegt David: 'Ongerechtigedingen hadden de overhand over mij, maar ónze overtredingen verzoent Gij.' Dan zegt hij: Wat de Heere nu voor mij wil doen, dat kan Hij en wil Hij

door alle eeuwen heen aan zondige mensenkinderen doen. Hoe klein, hoe jong ze ook zijn. In dat nieuwe hart, dat het bloed van de Heere Jezus het belangrijkste wordt. De Heere Jezus, Die beschuldigd werd van zonde, en Hij zweeg. Die aan het kruis hing, drie uur duisternis, en Hij zweeg. Strijdend onder de toorn van God draagt Hij veler overtredingen weg. Dan hoor je van het kruis al de lofzang in stilte oprijzen van Zijn lippen, als Hij roept: 'Het is volbracht.' Omdat de Heere Jezus die lofzang aan het kruis begonnen is te zingen, kan David daarin delen, kan David zingen en kunnen er vandaag verloren zondaren in delen.

Wat bracht ons in de kerk vandaag? Hoe zaten we in de kerk? Was er die stilte in je hart, van God, van Christus? Vrede, een voorsmaak van de eeuwige vrede. Een verlangen altijd bij God te zijn. Altijd in de kerk te blijven. Misschien heb je dat weleens. Hier in de kerk, als je merkt: Dit is van de Heere. Dit is zo mooi, zo groot! Dan zou je wel willen blijven zitten, altijd, en zo de hemel ingaan. Was je zo in de kerk? Zul je zo de laatste psalm zingen? Kun je dat niet? De Heere leerde het David. Hij kan en wil het jou ook leren.

Amen.